

вено цвѣте!“ „Само тя е изучила всичко! . . .“
викалъ народътъ, хвърлялъ цвѣтя на царкинята,
носили я на рѣцѣ и ѝ се кланяли. Царкинята се
радвала и се върнала въ палата си весела и доволна.
Но изведнажъ тя си спомнила, че на площада
не билъ гърбавия човѣкъ. Нейната радостъ се
изгубила и тя се изкачила на балкона, за да не
забѣлѣжи никой скръбта ѝ, и тамъ горчиво
заплакала.

— Защо плачешъ? — изведнажъ я попиталъ
нѣкой. Това било малкия човѣкъ съ голѣмата
гърбица.

Той като че израсълъ изъ подъ земята и
стоялъ прѣдъ царкинята. Ней ѝ станало жалъ за
него и тя искала да го попита, защо той е такъвъ
нешастенъ, но послѣ си спомнила, е той не ис-
каше да ѝ се поклони и се разсърдила.

— Защо ти не бѣше на площада? — казала
царкинята.

— Азъ бѣхъ, — отговорилъ малкиятъ човѣкъ.

— Ами защо ти не дойде при мене, когато
всички ме хвалѣха и ми хвърлѣха цвѣтя?

— Ти не заслужавашъ това, — проговорилъ
гърбавиятъ човѣкъ и бързо си отишелъ.

Царкинята отишла въ стаята си, хвърлила се на
кревата и почнала да плаче неутѣшно. На нейния
плачъ се събрали всичкитѣ слуги, дошла и стара-
та бавачка, дошелъ и самия царь. Всички я оби-
колили, цѣлували я, утѣщавали я. Но нищо не по-
магало. Царкинята „Червено цвѣте“ искала да умрѣ.

V.

Въ това врѣме голѣмо нещастие сполетѣло
хората, — въ бащиното ѝ царство настаналъ гладъ.
Прѣзъ лѣтото полетата били пусти, изгорели отъ
слънцето и нѣмало жито; прѣзъ зимата всички
щѣли да измратъ отъ гладъ. Засипанитѣ съсъ снѣгъ